

Communerne, og navnlig gennem en Indkomstskat, maa dette stee ved en almindelig Skattelov, gjældende alle Landets Communer, men jeg maa bestemt modsætte mig, at man benytter Leiligheden til ved en Lov af et saa begrændset Omfang som denne at forsøge paa at indføre nye Regler. Efter hvad jeg her har anført, vil det være let at see, at det Underændringsforslag, jeg har stillet, ikke forandrer de nugældende Beskatningsregler for Landets og Kjøbstædernes Vedkommende, medens der ganske vist kan være Spørgsmaal om, hvorvidt det ikke efter dette Forslags Vedtagelse vil være nødvendigt at modificere Bestemmelserne i den hjøbenhavnske Beskatningslov af 19de Februar 1861.

Det ærede Udvalg har foreslaaet i sin nye § 15, at Rigningen skal stee efter Loven af 11te Februar 1863 § 17, dog med enkelte Modificationer med Hensyn til Dannelsen af Skattekategorierne, men det forekommer mig at være i højeste Grad besynderligt at ville citere en Lov som fremdeles bestaaende, naar man i det Efterfølgende fuldstændigt forandrer den i dens Charakter og Væsen. Jeg veed saaledes ikke, om det ærede Udvalg har været opmærksomt paa, at netop den § 17, der udtrykkelig citeres, indeholder som Hovedregel, at Beskatningen efter Formue og Leilighed finder Sted paa alle Indvaanere i Byen; men ikke besto mindre foreslaaer det ærede Udvalg under tit. Litra c, at en Mangfoldighed af Personer, som ikke ere Indvaanere i Byen, skulle inddrages under Beskatningen. Det forekommer mig ikke, at der var nogen særlig Grund for det ærede Udvalg til at citere denne Lov, da den, forsaavidt Formues- og Leilighedsbeskatningen angaaer, bliver fuldstændig forandret ved Udvalgets eget Forslag. — Jeg maa tilstaae, at min Forandring over disse foreslaaede meget indgribende Forandringer er saa meget større, som de ere komne mig aldeles uventede fra Udvalgets Side, eller rettere, det har været mig noget paafaldende, at den ærede Ordfører med saa stor Varme har kæmpet for disse

Forandringer, da han selv under 1ste Behandling af denne Sag, idet han anbefalede en til en vis Grad gaaende Codification af Lovbestemmelserne om den communale Styrelse i Kjøbstæderne, udtalte, at denne Codification maatte gaae saa vidt, at den samlede alle de Bestemmelser, der gjaldt om Communalbestyrelserne, men at han dog derfra vilde udelukke, „hvad der omhandlede i Loven af 11te Febr. 1863, thi dette er en større Lov af et særligt Indhold, der gjerne kan vedblive at bestaae som særlig Lov.“

Efter hvad jeg har angivet som mit Standpunkt ligeoverfor hele denne nye Beskatningslov, finder jeg mig selvfølgelig ikke foranlediget til at gaae ind paa Detaillen af de foreslaaede Bestemmelser; men naar den ærede Ordfører har taget Anledning af disse til at komme ind paa en Undersøgelse af, hvad ikke blot Grundlovens Ord, men ogsaa dens Aand og Mening er, maa jeg, skjøndt jeg nødig vil følge ham videre paa dette Terrain, dog gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Intet stærkere beviser, at det vilde have været umuligt at tage Hensyn til den i Byerne bestaaende Skatteindtægt — forsaavidt nogen saadan findes — end en Henvisning til, hvorledes Forholdet vilde have stillet sig, dersom den af Udvalget foreslaaede Skattelov havde bestaaet for det sidste Valg; thi hvorledes kan man dog foreslaae, at en Skatteindtægt, som fremkommer ikke alene ved at drage fra den virkelige Indtægt, men ogsaa ved at lægge til denne, ja muligviis ved at multiplicere den, skal være en Indtægt, hvorpaa en Valgret kan støttes? Aarsagen, hvorfor man valgte i Grundloven at indsætte „Skatteindtægt“ istedetfor „Indtægt“, var jo den, at man gik ud fra, at en Skatteindtægt i Kjøbstæderne vilde staae i Forhold til en Indtægt omtrent paa samme Maade, som en Skatteindtægt i København staaer i Forhold til den virkelige Indtægt; men det forekommer mig da indlysende, at dette Begreb „Skatteindtægt“ bliver, om jeg saa maa sige, vendt paa Hovedet, naar man tilføjer et Tillæg til